

Esimene peatükk

Stetoskoobi jahedus kõrvetas nahka. Liv Jensen järgis arsti juhiseid ning hingas sügavalt sisse, veidi liiga kiiresti. Tal hakkas pea kergelt ringi käima. Arst klõbistas lauaarvutil, võttis välja vererõhuaparaadi ja asetask manseti ta õlavarre ümber. Õhuga täitudes näpistas see õrna nahka käsivarre siseküljel, Liv naaldus toolileenile ja püüdis lõdvestuda. Vastuvõturuum oli vanaaegne, kõrge lae ja kulunud linoleumpõrandaga. Ruumis hõljus tolmu ja niiskuse lehk, nagu ei oleks uksetagusesse nurka jäetud kanged puhastusvahendid suutnud neist jagu saada.

„Muid sümptomeid ei ole? Õhupuudus, peavalu, kõhulahtisus?“

Arsti lõug laskus allapoole, kuni laubal oli rõhtsad kortsud kuni hallikirju juustepiirini välja.

Liv raputas pead. „Ainult palavik, kaks kuni neli korda nädalas mõni tund korraga, ja ainult kolmekümne kaheksa kraadi ümber. Aga sellest piisab, et ma end kehvasti tunneksin.“

„Kui kaua see on kestnud?“

Liv püüdis meelde tuletada. Jõulu-aeg oli läinud hästi, kas põlnud? Ja siiski, tal oli kehv olla aastavahetuse paiku. Sel ajal oli ta seda lihtsalt külmetuseks pidanud.

„Mõned kuud, võibolla pool aastat.“

„Kas sa võtad mingeid ravimeid? Toidulisandeid?“

„Ei.“

Arst tippis jälle ja rääkis üle klahviklõbina.

„Heida pikali ja tee püksid eest lahti, ma vaatan su kõhu üle.“

Liv tõusis ja ootas, kuni arst oli läbivaatuslauale paberkatte tõmmanud, istus siis servale ja naaldus tahapoole. Tema kohal laes oli kunagi rippunud lamp ja siis jälle ära võetud. Hallinevasse krohvi oli jäänud metallkonks ja ta kinnitas pilgu sellele, nõõpis püksid lahti ja laskis arstil ligi astuda. Sellal kui naise jahedad sõrmed Livi kõhunahka kompisid, põrnitses ta konksu ja mõtles, missugune lamp oli seal rippunud ja miks see oli maha võetud. Alles siis, kui arsti nägu ta vaatevälja nihkus ja arst kõhatas, taipas Liv, et ta pidanuks millelegi vastama.

„Vabandust, ma ei kuulnud küsimust.“

„Missugust rasestumisvastast vahendit sa kasutad?“

„Mitte mingisugust.“ Liv pani vastu impulsile pikemalt seletada.

„Hästi. Kõik paistab korras. Võid maha tulla.“

Liv kiirustas pükse kinni nõõpima ja tõusis uuesti istuli. Arst pani tema ette tabeli, kuhu ta oli kirjutanud punasega hulga arvkoode ja nende peale kleepinud posu lipikuid triipkoodidega.

„Palavik on tavaliselt kahjutu ja läheb iseenesest üle, aga see võib olla ka sümptom.“ Ta pidas väikese pausi ja lasi sel iseenda eest rääkida. „Sellepärast võiksite täna võtta vereproovid, et saaksime välistada mõningad haigused ja loodetavasti saada aimu, mis sul viga on. Maksa- ja neerunäidud, põletikunäitajad, HIV-test ja nii edasi. Mu assistent võtab, ta on kohe siinsamas kõrvalruumis. Ma kirjutan vastuse terviseportaali neljapäeval pärast lõunat, siis peaksid enamik vastuseid tulnud olema.“

Arst andis talle kätt. Liv võttis tabeli medõe juurde kaasa ja laskis tal nõrutada verd kaheksasse väiksesse katsutisse,

enne kui pääses viimaks trepist alla ja sealt Vesterbrogadele, vatitups käsivarrele kleebitud. Liiklusmüra lõikas kõrvu. Ta teadis väga hästi, mida arst mõtles. Vähk. Liikumine ja enam-vähem tervislik toitumine aitab ainult mõnevõrra, vähk tabab valimatult ja keegi ei saa end selle eest kaitsta. Ainult loota ja palvetada. Vanaisa oli olnud kõige tervem inimene, keda ta teadis, enne kui teda tabas kõhunäärmevähk. Sestpeale oli kõik kulgenud kiiresti.

Ta suundus mahlabaari, mis asus arsti vastuvõtu kõrval. Üks palaviku kõrvalnähte oli see, et isu kadus, ja ta oli kaunis närb, kui ei saanud, nii nagu täna hommikulgi, oma müsliit süüa. Tunni aja pärast pidi ta minema Hellerupi ja üle andma hävitavad tõendid kliendile, kes kahtlustas meest truudusetuses. See oli esimene kord, kui tema väike büroo oli saanud sellise ülesande. Vastupidiselt üldlevinud arvamusele on inimeste armuafäärid harva need, millele eradetektiivid oma aega kulutavad. Liv töötas enamasti kindlustuspettuste ja konkurentsiklauslite rikkumistega, ta ei saanud endale lubada millegi peale nina kirtsutada. Kui rahaasjad olid praegu nagu olid. Pealegi oli inimeste enda asi, kui nad otsustasid raha tõendite otsimisele kulutada, selle asemel et lihtsalt teineteisega rääkida. Miski ei olnud inetum kui armastus, mis läheb hapuks ja muutub põlguseks.

Tuli tema kord. Liv tellis proteiinikokteili ja muffini ilma hinna poole vaatamata ja tõmbus kõrvale tellimust ootama. Enamasti oli ta enda meelest eluga enam-vähem rahul. Ta oli ükski, nojah, aga ta oli ka noor, vähemasti ikka veel alla kolmekümne. Ja ehkki ta eluase oli üüritud ja tööseis ajutine, oli tal selge eesmärk: saada uuesti tööle uurijana isikuvastaste kuritegude osakonda, seekord Kopenhaagenis. Tal oli fookus ja tal oli aega.

Aga mis siis, kui tal lõppude lõpuks ei olnudki aega? Kui karjääriunistusel oli oodatust palju lühem stardirada ja

kui ta peab jääma põdejaks täiesti ükski? Rahamuredes on midagi põhjanevalt räsvat ja nüüd, kui ta oli füüsilisest isikust ettevõtja, ei püüaks teda kinni ükski veidikegi kindlam turvavõrk, kui selguks, et ta ei ole terve.

Hüüti välja tema tellimus, ta võttis selle õue kaasa ning istus trepiastmele päikesepaiste kätte. Helin jakitaskus kostis keset hammustust.

„LJ Eradetektiivid, Liv kuuleb.“

„No head isu. Mina olen. Ma helistan töölt, sellepärast on number salastatud.“

„Tere, Petter.“ Liv tõmbas paberi muffini ümbert ära ja võttis veel ühe suutaie.

„Mida sa sööd?“

„Mustikamuffinit.“

„Et sa selle kätte lämbuksid! Mina sain hommikul kaera-putru, me oleme jälle dieedil. Oot, üks hetk ...“ Liv kuulis, kuidas ta telefonitoru kõvale pinnale pani ja omaette vandus. „Juhe, kurat võtaks!“

Liv sõi edasi ja laskis mehel samal ajal end lauatelefoni haardest välja vingerdada. Petter Bohm ei olnud mingi sülfiid ning tema sügav vastumeelsus Teghlholmeni kontori vastu muutis ta veel eriti kohmakaks. Nagu tahaks ta end nimme uue sisustuse vastu ära lüüa, lapselikus protestis Kampmanni vanast politseimajast ärakolimise vastu.

Toru tõsteti jälle ja hää lõikas Livi kõrvu.

„Täitsa uskumatu, et miljoneid maksumaksja kroone investeeritakse niinimetatud superpolitseimajja, aga laua-telefone juhtmevabaks ei saa!“

„Kas sa helistadki ainult selleks, et selle pärast toriseda? Mitte et mul muud teha oleks, aga ikkagi ...“

Liv ootas, et teine ta naljatusest kinni haaraks, aga vastust ei tulnud.

„Petter, kas sa oled seal?“

„Jaa-jaa.“ Hääli oli endiselt ärritatud. „On sul aega minuga kokku saada?“

„Kas praegu?“ Liv tundis kirvendust kuklast üle õlgade levivat. „Kas midagi on halvasti?“

Petter puhatas läbi nina, nii et torus suhises.

„Ma pean sinuga lihtsalt ühte asja arutama. Den Franske Café's tunni aja pärast?“

Liv vaatas käekella oma randmel. Vanaisa oma, talle veidi liiga suur ja mitte kuigi nägus. Mis asi võis nii kiire olla?

„Okei, Petter. Mul on küll kohtumine kliendiga, aga ma võin selle vabalt tund-paar edasi lükata. Milles asi on?“

Liinil kahises. Petter oli toru juba ära pannud.

Päike paistis kirjutuslaua läikivale lakile ja peegeldus Cornelia sinistes silmades. Hannah Leon tõusis ja läks suure akna juurde, kust avanes vaade riigihaigla peahoonele, et rullo alla tõmmata.

„Kas nii on parem?“

Cornelia noogutas paar korda ja naeratas nii, et breketid särasid. Alati nii viisakas. Tema näonahk oli pehme ja sile, nagu saab olla ainult lapsel, aga tumedad randid silmade all rääkisid teist lugu.

Allatõmmatud aknakatte taga oli kergem unustada haigla betoonmaailma ja seksuaalvägivalla keskuse väikeses kabinetis lõõgastuda. Hannah oli püüdnud seda õdusamaks muuta, toonud siia mõned oma perekonna vanad lambid – kenad messingist rohelise klaaskupliga – ja riputanud seintele soojades ja heledates toonides plakaate. See aitas patsientidel lõõgastuda, aga tegelikult oli ilmselt tema ise see, kel oli kõige enam vaja ametlikku

raamistust veidi pehmedada. Ta oli pärast kaksikvenna enesetapule järgnenud stressireaktsiooni tulnud haiguspuhkuselt tagasi alles kuu aja eest ja tundis end ikka veel haavatavana.

Enamik nende osakonna patsiente oli väga halvas seisus ning ehkki temal ja teistel psühholoogidel olid omad professionaalsed filtrid, oli raske nende lugusid mitte südamesse võtta. Elus haiget saanud lapsed on midagi erilist. Mitte kunagi ei teki kaitsekihti, mis kataks üleni. Hannah oli ise teatud perioodidel kogenud helitundlikkust, teinekord oli ta muutunud inimpelglikuks ja unistanud selle kõige juurest põgenemisest. Nüüd oli ta oma leinaga tööl tagasi. Aeg pidi näitama, kas see tema filtrit mõjutab või mitte.

Ta kiikas mobiili poole, mis laadis aknalaua, ja nägi, et isa oli jälle helistanud. Kolmandat korda tunni aja jooksul. Ta keeras telefonile selja ja istus. Neil oli veel mõni minut vestlusaega järel ja ta pidi fookust hoidma.

Cornelia oli patsient, kelle ta oli üle võtnud oma kolleegilt Kasperilt, kes oli edutatud vanemarstiks. Tüdruk oli kena ja koostööaldis, aga ei lasknud Hannah't millimeetritki oma kaitsekihi alla. Vähemasti veel mitte.

„Kuidas teatrikoolis läheb, kas teete praegu mõne lavastusega proove?“

„Ei, alles pärast suvevaheaega.“

Väike tikk. Cornelia silmad nõksatasid ilma põhjuseta küljele. Pealtnäha oli ta nagu iga teine laps, kes mõnd küsimust vaeb, aga ta tegi seda liiga tihti, et see saanuks olla muud kui tikk. Keha viis paljastada hingelist tasakaalutust.

„Kas sulle ei meeldi enam seal käia? Sa olid ju varem sellest nii vaimustatud.“

Tüdruku silmle laskus mingi kae. Suu naeratas endiselt.

„Ema ütleb, et seda on liiga palju. Ma pean ju ka koolis käima ja nii.“

„Loomulikult on väga tähtis, et algus oleks hea. Kas sulle uus kool meeldib? Su ema ütleb, et saad õpetajatelt väga head tagasisidet. Kas sulle meeldib endiselt seal käia?“

Cornelia noogutas innukalt.

„Kas klassis on mõni, kellega sa ehk tahaksid sõbraks saada?“

„Kõik on väga lahked, aga ma ei tea, kas nad tahaksid minuga sõbrustada.“

„Miks nad ei peaks tahtma?“

Cornelia kehtas õlgu ja naeratas.

„Kas aeg juba läbi ei ole?“

Hannah vaatas kella. „Jah, sul on õigus. Aga ma arvan, et järgmine kord peaksime rohkem su klassikaaslasetest rääkima. Miks sa arvad, et nad ei taha sinuga sõbrustada ... Sa võid veidi aega oma telefonis istuda, kuni ma natuke kirjutan. Siis ma saadan su välja.“

Patsient ilmutab märke vältivast isiksushäirest, märkis Hannah toimikusse, väljaütlemata püüid emotsionaalse soojuse järele ja samal ajal hirm siduda end teiste inimestega. Cornelia libises välja kõigist katsetest luua usalduslik suhe ja Hannah oli peaaegu veendunud, et see käitumine peidab enda taga väärkohtlemist. Aga tüdruk ei rääkinud midagi. Võibolla peaks talle andma mõned somaatilise kogemise harjutused, et saada kontakti selle kohaga, kuhu trauma kehas jäänud. Aidata tal end jälle iseenese tajumise kaudu turvaliselt tunda.

Ta pani toimiku kinni ja saatis Cornelia vastuvõturuumi pruunide plaatideni, kus ema istus ja ootas. Paar kiiresti vahetatud sõna ja siis läksid nad väljapääsu poole. Cornelia kitsast selga vaadates tundis Hannah südames torget.

Ta ootas, kuni nad olid vaateväljast kadunud, ja läks tagasi oma kabineti poole. Kui ta vastuvõtulauast möödus, tuli osakonna sekretär välja ja haaras ta käest.

„Sinu isa on telefonil. Tundub, nagu oleks tähtis asi.“

Hannah kõht tõmbus kokku nagu tundlad teol, kes vastu lehte puutub. Isa haigus lainetas üles ja alla, ning ehkki ta oli tunnustatud vähivabaks ja praegu oli parajasti üsna hea ja stabiilne periood, ei võinud iial teada, millal haigus oma koletu pea jälle välja pistab.

Ta läks sekretäri järel kabinetti, kus telefonitoru oli laual valmis. Sekretär läks avatud arhiivikapi juurde nurgas, et Hannah saaks segamatult rääkida.

„Isa, kas midagi on juhtunud?“

„See undab ja piiksub, nagu hakkaks õhku lendama. Mul pole aimugi, mis ma tegema pean ja sina ei võta telefoni!“ Isa hääli oli peenike ja kulunud, aga selles kõlas ikka veel endisaegset autoriteetsust. Vähemasti Hannah jaoks.

„Ma ei saa mobiili sees hoida, kui ma olen koos patsiendiga, sa tead seda väga hästi. Mis lahti on? Mis asi piiksub?“

„Pesumasin.“

Isa suutis sellesse ühte sõnasse panna nii palju etteheidet, et Hannah tundis südametunnistust torkamas. Kuni ema surmani ei olnud isa iialgi kodumajapidamisega tegelenud. Nüüd püüdis Hannah talle õpetada kõige põhilisemaid asju, aga kõik kodumasinad esindasid aimamatuid ohte. Ei oleks pidanud enne tööle minekut pesu käima panema.

„Kas sa näed nuppu, kus põleb roheline tuli? Või mis vilgub?“

Hannah kuulis isa tuhvleid lohisemas üle vannitoa plaatpõranda pesumasina piiksumise poole.

„Kas ma peaks seda nuppu vajutama? Ja siis ei valgu vesi põrandale?“

„Vajuta lihtsalt, isa.“

Ta kuulis isa kobamist. Siis saabus rahu.

„Ahh. Nüüd ma kuulen jälle oma mõtteid.“

„Isa, see ei lähe, et sa helistad mulle niimoodi tööle. Ainult hädajuhtumil. Kui ma mobiilile ei vasta, siis sellepärast, et ma olen patsiendiga hõivatud.“

„Jaa-jaa.“ Hääles eriti süütunnet ei kostnud.

„Jäta lihtsalt pesu masinasse, ma panen ise kuivama, kui koju jõuan. Ma saan täna vabaks juba kolme ajal.“

Ta ohkas.

„Kas saad senikaua hakkama, isa?“

„Jaa-jaa,“ kordas isa ja lõpetas kõne.

Hannah jäi hetkeks seisma, telefonitoru peos, pani selle siis ära ja läks tagasi oma kabineti poole. Miski ei andnud märku, nagu isa aimaks, et Hannah kolib varsti välja ja jätab ta omapead.

*

„Ma teen lihtsat ühe tiiru ja vaatan ise, kui sobib?“

„Loomulikult. Ma teen siis sel ajal meile kohvi.“

Nima nägi kinnisvaramaaklerit silda mööda eemaldumas, mapp kaenla all, ja läks alla puksiirilaeva kambüüsi, et valada keev vesi filtrisse värskelt jahvatatud kohviubadele. Ta avas külmkapi, aga peale kahe purgiõlle, mõne muna ja remulaadituubi haigutas seal tühjus. Peaks enne töökotta minemist poes käima. Laev oli kitsuke ja ruum oli jagatud mitmeks väikeseks osaks tagasihoidlikult ja funktsionaalselt, nagu ta oli kirjutanud kinnisvaramaaklerile saadetud meilis. Nüüd pidi selguma, kas maakler on sama meelt.

Sellal kui vesi läbi filtri tilkus, pani ta raadio käima ja istus oma väikese projektikese juurde. Kuppel seisis aknalaua ja lasi laisalt päevalgust läbi mati plastiku. Võibolla oleks pidanud selle enne maakleri tulekut ära võtma? Nüüd oli liiga hilja. Nima põlvitas pruunile diivanile, et saaks sisu lähemalt inspekteerida. Soklil oli väike kuhi kergkruusakuulikesi ja

sellest sirutas end välja käputäis kiitsakaid seeni, väikeste ümarate kübaratega. *Psilocybe Cubensis*, Kuuba paljak, oli kuulduste järgi kõige kergemini kodus kasvatatav psilotsübiinseen ja see kõlbas küll. Esimene katse teha pruunist riisist ja vermikuliidist niinimetatud kooke ning nakatada need eosjälgendiga oli küll untsu läinud, sest ta ei olnud korralikult desinfitseerinud, aga nüüd teisel korral paistis asi õnnestuvat. See oli keeruline protsess, kus tuli pidevalt vett lisada, külmkappi panna ja õhutada, aga nüüd oli tal seeni oma tarbeks. Võibolla suudaks mõni seen aeg-ajalt asendada tema praegust igapäevaseks muutunud kanepipläru kimumist, mis oli kallis ning pealegi rikkus hambaid ja tegi naha halliks.

Väike autotöökoda Vesterbrol, mis talle kuulus ja kus ta üksinda töötas, tõi sisse piisavalt, et mitte muretseda, vähemasti mitte niikaua, kui ta elab vanas paadis Sydhavnenis. Korter võinuks maksta üle kümne tuhande kuus ning mõte hüpata oravarattasse ja jooksmata hakata tõi Nimale külma higi kuklasse. Aga nüüd oli ta otsuse teinud. Võibolla ootas naine, kellega ühine kodu luua, kohe nurga taga. Mitte et ta alalõpmata sellest fantaseerinuks, aga ei võinud ju kunagi teada. Siis tuleb ilmselt seentest loobuda.

Nima valas kohvi kahte tassi ja viis tekile, ulatas ühe maaklerile, kes rääkis telefoniga ja näis hõivatud, ning astus siis reelingu juurde, et merelõhna nuhutades jooki nautida. Ta lehvitas Plangu-Jørnile, kes kail mööda kõndis koos oma väikese koera ja õllepurgiga, millest ta suurte sõõmudega jõi.

„Hommi-kust! Kas täna kalale minnakse?“ küsis Jørn ja jõi purgi tühjaks.

„Ma lähen natukese aja pärast töökotta. Esmaspäev ju. Mäletad seda aega, kui sa töötasid esmaspäeviti nagu me teisedki?“

„Õnneks mitte! Aga eks ma pean siis meie mõlema eest püüdma, *fel meshmesh*.“ Plangu-Jørn pööritas silmi ja läks mööda kaid edasi.

Nima naeris araabiakeelse väljendi üle, mille ise oli naabritele õpetanud, ja püüdis meelde tuletada, missugune auto talle täna sisse tuleb. See oli kalendris kirjas, aga kalender oli töökojas, täis pliiatsiga kirjutatud sõnu ja telefoninumbreid. Vanaaegselt, seda ta eelistas. Kas täna pidi tulema hõbehall Opel Manta aastast 1971? Või oli see Volvo P1800? Ta parandas ainult vanasõidukeid, eelistatult Ameerika omi, sest just see teda huvitas ja kuna ta võis endale lubada valiv olla. Odava paadielu boonuse, meenutas ta endale ja süütas veel ühe sigareti. Päeva kolmas oli alati parim.

„See ei pea paika, Thomas, me leppisime kokku kaheksakümmend! Kuule, mul on see meili peal!“

Maakler urises telefoni, Nima ajas end reelingu najal sirgu ja silmitses teda, lastes samal ajal mõtteil rännata. *Fel meshmesh*. Otsetõlkes tähendas see *kui aprikoosipuud õitsevad*, Lähis-Idas kasutati seda toonitamaks, et on kõrgemate võimude otsustada, kas midagi juhtub või mitte. Aprikoosipuude õitseage on niisama kurikuulsalt ettearvatu ja põgus, kuivõrd see on ilus. Seda ütles ta isa alati, kui kevad saabus ja ta käis aias ringi reha ja aiakääridega. Nima püüdis meenutada rida ühest luuletusest, midagi oli seal vesinikupommidest ja piimast ja värvitud kontidest, *olid aprikoosipuud, ent pimedus oli valge*, kuidas see nüüd oligi?

„Kas me võiks sisse minna?“ Maakler oli kõne lõpetanud, ent hoidis mobiili ikka käes. Kohvitassi oli ta pannud kusagil tekile.

„Yes.“ Nima viskas sigareti vette ja läks koos maakleriga sisse. Too vaatas kriitiliselt ringi ja läks mööda väikest treppi alla magamisossa, Nima jäi kambüüsi, toetus köögilauale,

kohvitass käes, ning kuulas uudistesaadet, mille alguses oli *breaking news*.

Kagu-Jüütimaa politsei teatas ennelõunasel pressikonverentsil, et Vorsø saarelt Horsensi fjordist on leitud 48-aastase mehe surnukeha, leidjaks kohalik loodusgiid. Surnu isik on politseile teada. Kirjelduse järgi on tegu 180 sentimeetri pikkuse Iraani päritolu mehega, erilise tundemärgina on paremale randmele tätoveeritud nimi.

Surnu oli kahe teismelise lapsega telgimatkal. Politsei palub võimalikke tunnistajaid, kes viibisid Vorsøl või selle läheduses laupäeval või pühapäeval ning kes on meest näinud kas üksi või koos teistega, võtta ühendust politseiga ...

„Kas sa elektri oled ise paigaldanud? See näeb natuke kahtlane välja.“

Nima keeras raadio kinni ja läks koos maakleriga elektri kapi juurde. Ühe mõtte kaja liigatas kuklas. Võibolla oli tuli see lihtsalt praegusest olukorrast. Tapetud matkal, telgis, kurat küll! Ta läks magamistoa poole, ent külmavärin peatas ta. See tätoveering, nimi randmel. Ta tundis inimest, kel oli selline.